

Π.χ. a : die Katze= η γάτα, der Makler= ο μεσίτης
 e : das Geschenk= το δώρο, das Messer= το μαχαίρι
 i : das Ding= τό πράγμα, das Licht= το φως
 o : das Loch= η τρύπα, der Löffel= το κουτάλι.
 u : die Lunge= ο πνεύμονας, die Suppe= η σούπα.

Οι δίφθογγοι (der Diphthong-die Diphthonge)

au : das Auto= το αυτοκίνητο, das Haus= το σπίτι.
 eu (öy) : neun (νόιν)= εννιά, der Freund= ο φίλος.
 äu (öy) : die Bäume= τα δέντρα, der Räuber= ο ληστής.
 ei (äi) : kein= κανείς, ein= ένας, das Ei= το αυγό.

Σημείωση: Το -ie προφέρεται σαν i μακρό και το e είναι άφωνο, όπως der Dieb=ο κλέφτης, προφέρεται όπως το e, όταν αυτό ανήκει στην άλλη συλλαβή, π.χ. Lilien, Asten.

Η αλλαγή του ριζικού φωνήεντος (der Umlaut-die Umlaute)

ä (e) : das Mädchen= το κορίτσι.
 ö (o) : der Körper= το σώμα, können= μπορώ.
 ü (ue) : München= Μόναχο, die Mütter= οι μητέρες.

Τα σύμφωνα (der Konsonant - die Konsonanten)

b c d f g h j k l m n p q r s t v w x z

Κανόνες συλλαβισμού.

- α) Ένα σύμφωνο μετάξύ δύο φωνηέντων συλλαβίζεται με το δεύτερο φωνήεν, π.χ. Ho-se, blei-be, spie-le.
- β) Άν μετάξύ δύο φωνηέντων υπάρχουν δύο ή περισσότερα σύμφωνα, μόνο το τελευταίο πηγαίνει με το επόμενο φωνήεν, π.χ. be-kom-men (λαμβάνω), komm-te (μπόρεσα).
- γ) Τα δύο όμοια σύμφωνα, οι δίφθογγοι, οι μονοσύλλαβες λέξεις και η πρώτη συλλαβή πολυσύλλαβων λέξεων δεν χωρίζονται, π.χ. Baum (δέντρο), neun (εννιά), Boot (βάρκα), kein (κανείς).
- δ) Οι σύνθετες λέξεις χωρίζονται στα συνθετικά μέρη τους, π.χ. Straßen-bahn (τραμ), Apfel-baum (μηλιά), Sonnen-schirm (ομπρέλα ήλιου).
- ε) Τα προθέματα, προσφύματα και η χρονική αύξηση χωρίζονται, π.χ. be-schrei-ben (περιγράφω), miß-achten (αταξιά), ge-kommen (έχω έλθει).

- ζ) Τό ck, αν χρειασθεί να χωρισθεί, θα γραφεί με δύο k, π.χ. Rök-ke (φουστάνι), wek-ke (ξυμνητήριο), Sak-ke (σακάκι).
- η) Δεν χωρίζονται τα συμπλέγματα ch, ph, th, sch, st, tsch, tz και ß (ss) διότι προφέρονται σαν ένας φθόγγος π.χ. Ka-tze (γάτα), hei-Ben (ονομάζομαι), La-ster (ελάττωμα), su-chen (ψάχνω).

Προφορά

- το a προφέρεται όπως και το ελληνικό α,
- το b προφέρεται στην αρχή και στη μέση μιας λέξης όπως το ελληνικό μπ, ενώ στο τέλος σαν π.
- το c προφέρεται σαν τ μπροστά από τα φωνήεντα e, i, y, ä, ö π.χ. Cäsar= τσέζαρ (Καίσαρ), Cicero= τσίτσερο (Κικέρων), ενώ μπροστά από τα φωνήεντα a, o, u, ü και σε συνδυασμό με το h (ch) σαν κ π.χ. Christine= Χριστίνα, Carl ή Karl= Κάρολος, das Café (καφέ)= η καφετέρια, Christ= Χριστιανός.
- Βασικά το c χρησιμοποιείται σε λέξεις με λατινική προέλευση,
- το d προφέρεται στην αρχή και στη μέση μιας λέξης όπως το ελληνικό ντ, ενώ στο τέλος σαν τ,
- το e προφέρεται σαν κλειστό ε όταν είναι μακρό, σαν το ελληνικό ε όταν είναι βραχύ, και σαν μουγό και κοφτό ε στις κατάληξεις και στις άτονες συλλαβές,
- το f προφέρεται όπως και το ελληνικό φ,
- το g προφέρεται μέσα σε μια λέξη σαν γκ, στο τέλος σαν κ, και στην κατάληξη -ig σαν αναλό γ π.χ. König (Κένιχ)= βασιλιάς.
- το h στην αρχή μιας λέξης προφέρεται κανονικά σαν χ, π.χ. Haus (χάους)= σπίτι, σε μια σύνθετη λέξη ακούγεται πάλι, π.χ. Bahn-hof (μπάν-χόφ)= σιδηρόδρομο σταθμός, ενώ μετά από φωνήεν και στο τέλος της λέξης το h δεν ακούγεται σχεδόν καθόλου, παρά μόνο φτάνει κατά τι τη διάρκεια του προηγούμενου φωνήεντος, π.χ. die Bahn (μπάν)= σιδηρόδρομος, der Stuhl (στούλ)= η καρέκλα,
- το i προφέρεται όπως και το ελληνικό ι,
- το j προφέρεται σαν το ελληνικό γι (Γιάννης),
- το k προφέρεται σαν το ελληνικό κ,
- το l προφέρεται σαν το ελληνικό λ,